

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3774/2020
30.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Поповић, Божидара Вујичића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгиша Вукашиновић, адвокат из ..., против тужене "Комерцијалне банке" а.д., са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 200/2020 од 02.06.2020. године, у седници одржаној 30.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 200/2020 од 02.06.2020. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 627/19 од 19.12.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиле да се утврди да је апсолутно ништава и да не производи правно дејство одредба члана 6. став 1. Уговора о динарском кредиту за рефинансирање кредита без девизне клаузуле, закључен 29.05.2012. године, као и да се тужена обавезе да јој исплати износ од 6.020,00 динара, са законском затезном каматом од 29.05.2012. године до исплате. Обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове спора у износу од 55.900,00 динара.

Виши суд у Панчеву је пресудом Гж 200/2020 од 02.06.2020. године, одбио жалбу тужиле и потврдио првостепену пресуду. Одбијени су захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно

размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда, израженим у пресуди тог суда Рев 4393/2018 од 24.10.2018. године и са постојећом судском праксом у тумачењу и примени релевантног материјалног права.

Према правном ставу усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Тужбом од 14.11.2018. године, тужиља је тражила исплату новчаног износа од 6.020,00 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Туженој не припадају трошкови одговора на ревизију јер исти, у смислу члана 154. ЗПП, нису били нужни за вођење парнице, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**